

der førte Ordet paa Forslagsstillernes Begne, har tillagt Uendningsforslaget den Mening, at Ministeriet ikke maatte befatte sig med det Rigsraad, som er blevet indstiftet ved Forordningen af 26de Juli 1854. Jeg formener imidlertid, at det fra Ministeriet er saa tydeligt udtalt, at det ikke kan være nogen Hemmelighed for Nogen og allermindst for nogen Rigsdagsmand, at Ministeriet er gaaet ud fra den Forudsætning, at det til den Fremgangsmaade, som det fandt fornødent for at komme til sit Niemed, nemlig Tilveiebringelsen af en Fællesforfatning, hørte, at man maatte forhandle om denne Sag med det af Kongen indstiftede Organ for Monarkiet, uden at Ministeriet derfor vilde indlade sig paa nogen Dom om dettes Tilblivelsesmaade. Dette er vitterligt; men nu synes det, som om man vil affectere, at man Intet kjender dertil, uagtet det navnlig ogsaa i Pressen meget udførligt er blevet omhandlet, om Ministeriet har gjort Ret eller ikke Ret i at bestemme sig for denne Fremgangsmaade. Desuagtet er jeg nu opfordret til, naar jeg ikke vil have, at Sagen skal staae uklar, paa Ministeriets Begne at vedkjende mig, ikke blot, at Ministeriet har erklæret at ville følge denne Fremgangsmaade, men at Ministeriet ikke anseer det gjørligt at kunne bevirke det Resultat, man ønskede, — og som Ministeriet arligt vil efterstræbe, nemlig Tilveiebringelsen af en constitutionel Fællesforfatning —, uden at man maatte søge en Forhandling med det Organ, der ogsaa repræsenterer de andre Landsdele. Det forekommer mig endelig, at naar Thinget navnlig igaar har udtalt en Tillid til Ministeriet, som jeg meget paaskønner, og naar Ministeriet derhos har erklæret, at det ikke indlader sig paa Spørgsmaalet om Rigsraadets Tilblivelsesmaade, men at det maa have Lov til at bruge den Fremgangsmaade, som det antager for at være den eneste, hvorpaa Sagen kan føres til en god Ende, saa kan Rigsdagen ikke ville forstyrre dette, men maa overlade os at følge den af os aabent antydede Wei.

Lindberg: Vi høre nu med flere Ord udtalt af den høitærede Premierminister, at det

var Regjeringens Hensigt at sammenkalde det Rigsraad, som bestaaer, for at forhandle med dette, uden at see hen til, paa hvilken Maade det er blevet til; og den høitærede Minister meente, at dette allerede isorveien var saa klart for Thinget, at vi 15, som have stillet Uendningsforslaget, kun kunne „affectere“ Uvidenhed derom. Jeg skal for mit eget Vedkommende ikke lade dette sidde paa mig, men erklære, at det er saa langt fra, at vi tidligere have havt en saadan klar Udtalelse om, at det skulde være det samme Rigsraad, der igjen skulde sammenkaldes, at den høitærede Finantsminister tværtimod udtryffelig har sagt, at naar der skulde sammenkaldes et Rigsraad, saa skulde det ikke være det samme. Det er under den sidste Forhandling saaledes udtrykt af Finantsministeren: „Det er af Regjeringen ved dens Sammentræden erklæret at være det Grundlag, hvorpaa den stiller sig, og at det ikke er det Rigsraad, der stod opført med 12,000 Rd. i Finantsloven, viser sig nok som af den Omstændighed, at her begjæres et langt større Beløb“. Der er det altsaa tidligere sagt med rene og bestemte Ord, at det ikke er det Rigsraad, som bestod af disse 19 eller 20 Medlemmer, men at det er et andet Rigsraad, som skal sammenkaldes. Nu erklærede imidlertid den høitærede Premierminister, at det er det samme, og altsaa mener jeg, at det ikke er Folkethinget, der kan tillægges nogen Mangel paa Klarhed; men Uklarheden er tilstede i selve det høitagtede Ministerium. Dersom Ministeriet vil, saaledes som det udtalte, sammenkalde et forstærket Rigsraad, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at dersom det vil gjøre det saaledes paa egen Haand, saa strider det ligefrem mod § 10 i Forordningen af 26de Juli 1854; thi derefter kan der kun paa Regjeringens Begne udnævnes 20 Rigsraader. Hvis altsaa Regjeringen vil forstærke Rigsraadet, ved selv at udnævne flere Medlemmer deraf, saa staaer Regjeringen ikke længere paa Forordningen. Dersom Ministeriet, hvad der ogsaa tildeels er tilstgjet ved dette Uendningsforslag, klarligen vil vise, at det slet ikke vil bryde sig om denne Forordning, men vil sammenkalde nogle Mænd, som det har Tillid til at forhandle med, og som